

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 11Cb/58/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812206491
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Zolotová
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2021:8812206491.29

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Andreou Zolotovou v spore žalobcu: Mesto Vranov nad Topľou, Dr. C. Daxnera 87, 093 16 Vranov n.T., IČO: 332 933 zastúpený JUDr. Ing. Michalom Plentom, advokátom AK Sídliisko Okulka 19/42, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 37943324 proti žalovanému: BYTERM, s.r.o. so sídlom Sídliisko I. č. 1008, 093 01 Vranov n/T, IČO: 31668879 zastúpený JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, AK Kalinčiakova 10, 093 01 Vranov n.T. o zaplatenie 14.034,85 eur s prísl.
t a k t o

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 14.034,85 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 15.12.2012 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v pomere 100% s tým, že o výške tejto náhrady, bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podaným návrhom domáhal rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 14.034,85 eur s prísl. Svoj návrh odôvodnil tým, že žalobca na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajského súdu v Prešove v spojení s rozsudkom Okresného súdu vo Vranove n/T z dňa 24.02.200 zaplatil žalovanému sumu 14.034,85 eur. Následne uznesením NS SR sp.zn. 4MOBdo 8/2011 zo dňa 31.05.2012 bol rozsudok Krajského súdu zrušená a vec bola vrátená na nové rozhodnutie. Uviedol, že žalobca tak poskytol plnenie na základe dôvodu ktorý neskôr odpadol. Žalovaná strana toto plnenie doteraz nevrátila.

2. Žalovaný so žalobu nesúhlasil. Uviedol, že peniaze nedostal. Neskôr poukázal s odkazom na judikatúru na to, že k bezdôvodnému obohateniu nemohlo zatiaľ dôjsť a že žaloba bola podaná predčasne.

3. Rozsudkom zo dňa 14.06.2017 , č.k. 11Cb/58/2012-196 súd vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietol. Po podaní odvolania KS Prešov rozsudkom zo dňa 24.04.2018, č.k. 7Cob/22/2018-268 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

4. Proti rozsudku KS bolo zo strany žalobcu podaní dovolanie. NS SR uznesením zo dňa 25.02.2020 rozsudok KS Prešov zo dňa 24.04.2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa však vo svojich rozhodnutiach vôbec nezaoberali so zrušujúcim uznesením dovolacieho súdu z 31. mája 2012, sp. zn. 4MOBdo 8/2011, ktorým bol

zrušený rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 14. septembra 2010, č. k. 4Cob/26/2010-324. Uvedeným rozhodnutím dovolací súd vec vrátil odvolaciemu súdu na nové prejednanie s konštatovaním, že vec bola nesprávne právne posúdená, lebo odvolací súd na uplatnený nárok aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce náhradu škody bez toho, aby skúmal záväznosť dohody strán o zmluvnej pokute. Z obsahu uvedeného rozhodnutia vyplýva, že právny základ nároku v konaní, v tom čase prebiehajúcom na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou pod sp. zn. 9Cb 138/2006, bol sporný. Vzhľadom na uvedené, v čase, kedy rozhodoval súd prvej inštancie a aj odvolací súd, nebolo preukázané, žeby žalobcovi vznikla, resp. nevznikla povinnosť na základe hmotného práva. Navyše v spise sa nachádza argumentácia strany sporu aj k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/85/2013 a na túto argumentáciu súdy vôbec nereagovali. Dovolací súd v uvedenom rozhodnutí riešil skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol tak, že ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak potom trvá naďalej, bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok /ktorý toto právo iba deklaroval/ bol, či nebol zrušený. Otázkou, či tu bola povinnosť plniť podľa hmotného práva a rozsah tejto povinnosti rieši súd v konaní o návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako predbežnú. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené, len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. Dovolací súd v uznesení sp. zn. 7Cdo/85/2013 súčasne poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. 11. 2011, sp. zn. 5MCdo/17/2009, ktoré citovali aj súdy v tomto konaní. Z obsahu spisu vyplýva, že nielenže súd prvej inštancie otázku plnenia podľa hmotného práva a rozsah povinností neriešil ako otázku predbežnú, ale ani odvolací súd nezisťoval, či právny dôvod plnenia reálne spočíva v hmotnom práve, pretože v čase rozhodnutia odvolacieho súdu, t. j. 24. apríla 2018 bolo už vo veci vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 9Cb/138/2006 právoplatne rozhodnuté tak, že žaloba voči Mestu Vranov nad Topľou bola zamietnutá ako nedôvodná. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 6. februára 2018 /viac ako dva mesiace pred rozhodnutím odvolacieho súdu/. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 9. februára 2017, sp. zn. II. ÚS 18/2016 podľa ktorého: „Samotné právoplatné rozhodnutie nepredstavuje právny dôvod plnenia /v zmysle § 451 ods. 2 Obč. zák./ ale len formu autoritatívnej súdnej ochrany dôsledkov existencie tohto právneho dôvodu. Per eliminationem možno dospieť k záveru, že právoplatný rozsudok súdu bude právnym dôvodom plnenia (v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka) len vtedy, ak sa právoplatnosťou rozsudku konštituuju (zakladajú, menia alebo rušia) práva a povinnosti subjektov právnych vzťahov. Ak bude takýto rozsudok na základe mimoriadneho opravného prostriedku zrušený, potom pôjde o právny dôvod plnenia, ktorý dodatočne odpadol (v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka)“. Záverom k dovolateľom formulovanej otázke týkajúcej sa trov konania „či trovy konania sú bezdôvodným obohatením, okamih vzniku takéhoto obohatenia, či svojou povahou sú trovy konania považované za príslušenstvo pôvodného nároku (istiny a či v novom konaní súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania zoberie do úvahy už raz zaplatené trovy konaní.“ dovolací súd konštatuje, že zaplatená náhrada trov konania podľa právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskoršie zrušené, nie je už súčasťou trov súdneho konania pokračujúceho po tomto zrušení rozhodnutia. Vrátenie zaplatenej náhrady možno uplatniť žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia - R 14/1991.

5. Zaplatená náhrada trov konania podľa právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskoršie zrušené, nie je už súčasťou trov súdneho konania pokračujúceho po tomto zrušení rozhodnutia. Z toho vyplýva, že zrušením skoršieho rozhodnutia a vrátením veci súdu nižšej inštancie na ďalšie konanie došlo k obnoveniu všetkých účinkov pôvodne začatého konania. Ak došlo k zaplateniu trov konania na základe zrušených rozhodnutí, ide o plnenie z pravého dôvodu, ktorý neskôr odpadol a je možné požadovať ich vrátenie ako bezdôvodné obohatenie.

6. Nárok na náhradu trov konania má základ v procesnom práve a vzniká najskôr na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má konštitutívnu povahu (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/12/2006) Rozhodnutie o trovách konania (nároku na náhradu trov konania) je procesný nárok spravidla závislý na rozhodnutí vo veci samej. Platí, že ak nenadobudne rozhodenie vo veci samej právoplatnosť, nemožno hovoriť ani o vzniku práva na náhradu trov konania, a teda pokiaľ bolo aj rozhodnutie o priznaní náhrady trov konania zrušené, právny dôvod plnenia, ktorý pôvodne existoval, dodatočne odpadol a ten, kto trovy konania zaplatil, má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Na záver dovolací súd uvádza, že povinnosť rešpektovať ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, resp. povinnosť dôkladne a presvedčivo odôvodniť prípadný odklon od nej pritom zaťažuje všetky všeobecné súdy Slovenskej republiky, krajský súd nevynímajúc. Krajský súd však v predmetnom

spore ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít nerešpektoval a zároveň odignoroval aj povinnosť svoj odklon od tejto rozhodovacej praxe dôkladným a predovšetkým presvedčivým spôsobom odôvodniť.

7. Následne KS Prešov opätovne rozhodol, tak že uznesením zo dňa 09.06.2020 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu 14.034,85 eur s prísl.. Určil, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v pomere 100 %. Vychádzal zo zistenia, že rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 9Cb/138/2006 z 24.2.2010 bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému 7.966,54 eur s úrokom z omeškania vo výške 11,42 % ročne od 28.9.2006 do zaplataenia. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 4Cob/26/2010-324 zo 14.9.2010 bol tento rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Následne však Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 4MObdo/8/2011 z 31.5.2012 tento rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Pôvodne prisúdené finančné prostriedky boli žalovanému zaslané s odkazom na list právneho zástupcu žalovaného z 8.11.2010. V konaní bolo preukázané, že žalobca poskytol plnenie žalovanému na účet jeho právneho zástupcu, ktorý ho v konaní pod sp.zn. 9Cb/138/2006 zastupoval. Treba však poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5MCdo/17/2009, z ktorého vyplýva, že právny dôvod poskytnutého plnenia trvá aj v prípade zrušenia rozhodnutia, ktorým bolo toto plnenie priznané, takže v takomto prípade nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení až dovtedy, kým súd opätovne nevydá rozhodnutie o uplatnenom nároku. V tomto kontexte nie je rozhodujúce a nepostačuje zistenie, že rozhodnutie, na základe ktorého bolo plnené bolo následne zrušené, alebo došlo podľa procesných predpisov k strate jeho účinnosti. Ak sa totiž domáha vrátenia plnenia ten, kto plnil povinnosť uloženú mu súdom, závisí dôvodnosť jeho návrhu na splnenie povinnosti vrátiť plnenie od toho, či právny dôvod jeho plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak potom trvá naďalej, bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok, ktorý toto právo deklaroval bol alebo nebol zrušený. Na základe toho súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade k vzniku bezdôvodného obohatenia ešte nemohlo dôjsť. Totiž konanie pod sp.zn. 9Cb/138/2006 nie je doposiaľ právoplatne skončené, a preto nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení až dovtedy, kým súd opätovne nevydá rozhodnutie o uplatnenom nároku. Súd prvej inštancie takto nezistil naplnenie zákonných predpokladov a skutkových podstát pre vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobcu, a preto žalobu zamietol. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 2 CSP. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobe vyhovel. V prípade, že by odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny vo veci samej, navrhol zmeniť výrok o náhrade trov konania tak, aby táto nebola priznaná žiadnej zo sporových strán. Odvolanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že v konaní pod sp.zn. 9Cb/138/2006 (v pôvodnom konaní) a ani v súčasnom konaní pod sp.zn. 11Cb/58/2012 žalobca nikdy pohľadávku žalovaného z hmotnoprávneho hľadiska neuznal. Súd prvej inštancie sa oprel o judikatúru Najvyššieho súdu SR (rozhodnutia pod sp.zn. 5MCdo/17/2009 a 3Cdo/124/2002), avšak z rozhodnutia 3Obdo/14/2016 Najvyššieho súdu SR vyplýva, že v tomto rozhodnutí sa senát odmietol stotožniť so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutí pod sp.zn. 5MCdo/17/2009 a 3Cdo/124/2002. Z rozhodnutia pod sp.zn. 3Obdo/14/2016 vyplýva okolnosť, ktorá platí aj v prejednávanej veci, t.j. že žalobca v priebehu súdnych konaní nároky uplatňované žalobcom popieral. Práve o túto okolnosť sa oprel pri svojom rozhodnutí v konaní 3Obdo/14/2016 aj Najvyšší súd SR. V súčasnosti je situácia taká, že nie je preukázané, že by žalobcovi vznikla nejaká povinnosť na základe hmotného práva vo vzťahu k žalovanému. Navyiac treba konštatovať, že žalobca pohľadávku žalovaného nikdy neuznal, a táto bola sporná od počiatku. Prvoinštančným súdom neboli vyriešené kľúčové právne otázky a skutkové okolnosti pre záver o povinnosti žalobcu plniť žalovanému to, čo bolo prisúdené zrušenými rozhodnutiami v pôvodných konaniach. Ak aj žalobca poskytol žalovanému plnenie na základe neskôr zrušených súdnych rozhodnutí, tak poskytnutie takého plnenia na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu nie je možné chápať ako uznanie nároku v zmysle hmotného práva. Plnenie, ktoré žalobca poskytol žalovanému možno subsumovať pod ustanovenie § 489 Občianskeho zákonníka, teda ako inú skutočnosť uvedenú v zákone, na základe ktorej dochádza k vzniku záväzku. V súvisiacich súdnych sporoch (pod sp.zn. 8Cb/2/2007 a 7Cb/48/2011 Okresného

súdu Vranov nad Topľou) boli žaloby žalovaného právoplatne zamietnuté, a preto taký istý výsledok sa dá očakávať aj v spore pod sp.zn. 9Cb/138/2006 Okresného súdu Vranov nad Topľou medzi tými istými sporovými stranami, kde sa riešia nároky zo zmluvy o zabezpečení prevádzky televíznych káblových rozvodov, a to v danej veci za prvý kalendárny polrok roka 2002. Pokiaľ ide o trovy konania, tieto boli na základe pôvodných rozhodnutí zaplatené (v sume 1.790,85 eur a 519,57 eur), avšak vo vzťahu k nim treba vziať do úvahy, že trovy sú nárokom v zmysle procesného práva a nejde o plnenie spočívajúce v hmotnom práve. Preto aj plnenie v tejto časti nie je vo vzťahu k žalovanému dôvodné. Pokiaľ ide o trovy konania v predmetnej veci (11Cb/58/2012), treba konštatovať, že došlo k nehospodárnemu predlžovaniu konania, ktoré zapríčinil žalovaný svojím pasívnym prístupom. Žaloba bola totiž podaná v júni 2012 a rozhodnuté vo veci bolo v júni 2017. Za týchto okolností je namieste, aby súd v otázke náhrady trov konania aplikoval ustanovenie § 257 CSP a nepriznal žalovanému náhradu trov konania. Nie je zrejmé, či súd prvej inštancie dodržal postup podľa § 181 ods. 2 CSP, teda či určil, ktoré skutkové zistenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná alebo nevykoná, a tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. Preto je rozhodnutie súdu prvej inštancie prekvapivé. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť. V následných vzájomných vyjadreniach (§ 374 ods. 2, 3 CSP) zotrvali strany na svojich pôvodných stanoviskách. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalobcu je dôvodné, nakoľko súd prvej inštancie v prejednávanej veci rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia. V prejednávanej veci bolo pôvodne rozhodnuté rozsudkom súdu prvej inštancie č.k. 11Cb/58/2012-196 zo 14.6.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 7Cob/22/2018-268 z 24.4.2018 tak, že žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. Rozhodnutie odvolacieho súdu však bolo zrušené uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 5Obdo/6/2019-369 z 25.2.2020. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd sa nezaoberali zrušujúcim uznesením dovolacieho súdu z 31.5.2012 sp.zn. 4MObdo/8/2011, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 14.10.2010 č.k. 4Cob/26/2010-324. Týmto rozhodnutím dovolací súd vrátil odvolaciemu súdu na nové prejednanie s konštatovaním, že vec bola nesprávne právne posúdená, lebo odvolací súd na uplatnený nárok aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce náhradu škody bez toho, aby skúmal záväznosť dohody strán o zmluvnej pokute. Z obsahu tohto rozhodnutia vyplýva, že právny základ nároku v konaní, ktorý prebiehal na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 9Cb/138/2006 bol sporný. V čase, keď rozhodoval súd prvej inštancie a aj odvolací súd, nebolo preukázané, že by žalobcovi vznikla alebo nevznikla povinnosť na základe hmotného práva. V spise sa nachádza argumentácia strany sporu k uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/85/2013 a súdy na túto argumentáciu nereagovali. Dovolací súd v tomto rozhodnutí riešil skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol tak, že ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak trvá naďalej bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok, ktorý toto právo iba deklaroval bol alebo nebol zrušený. Otázkou, či tu bola povinnosť plniť podľa hmotného práva a rozsah tejto povinnosti rieši súd v konaní o návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako predbežnú. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho komu bolo plnené len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. Súd prvej inštancie otázku plnenia podľa hmotného práva a rozsah povinností neriešil ako otázku predbežnú a odvolací súd nezisťoval, či právny dôvod plnenia reálne spočíval v hmotnom práve, pretože v čase rozhodnutia odvolacieho súdu bolo už vo veci vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 9Cb/138/2006 právoplatne rozhodnuté tak, že žaloba voči mestu Vranov nad Topľou bola zamietnutá ako nedôvodná. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 6.2.2018. Zaplatená náhrada trov konania podľa právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené, nie je súčasťou trov súdneho konania pokračujúceho po tomto zrušení rozhodnutia. Z toho vyplýva, že zrušením skoršieho rozhodnutia a vráteniu veci súdu nižšej inštancie na ďalšie konanie došlo k obnoveniu všetkých účinkov pôvodne začatého konania. Ak došlo k zaplateniu trov konania na základe zrušeného rozhodnutia, ide o plnenie z pravého dôvodu, ktorý neskôr odpadol a je možné požadovať ich vrátenie ako bezdôvodné obohatenie. Nárok na náhradu trov konania má základ v procesnom práve a vzniká najskôr na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má konštitutívnu povahu. Rozhodnutie o trovách konania je procesný nárok spravidla závislý na rozhodnutí vo veci samej. Platí, že ak nenadobudne rozhodnutie vo veci samej právoplatnosť, nemožno hovoriť ani o vzniku práva na náhradu trov konania, a pokiaľ bolo aj rozhodnutie o priznaní náhrady trov konania zrušené, právny dôvod plnenia, ktorý pôvodne existoval, dodatočne odpadol a ten, kto trovy konania zaplatil má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie nevychádzal pri svojom rozhodovaní v prejednávanej veci zo zásad, ktoré uviedol v súčasnom štádiu konania Najvyšší súd SR vo svojom

zrušujúcom uznesení. Súd prvej inštancie vychádzal pri posudzovaní nárokov uplatnených žalobcom v tomto konaní z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 5MCdo/17/2019, avšak so zreteľom na právny názor najvyššieho súdu uvedený v predmetnej právnej veci (t.j. aktuálny právny názor najvyššieho súdu vo veci) je potrebné vychádzať z rozhodnutia 7Cdo/85/2013, v ktorom sa dovolací súd zaoberal aj rozhodnutím, o ktoré sa súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní oprel, t.j. rozhodnutím najvyššieho súdu sp.zn. 5MCdo/17/2009 z 23.11.2011. V zásade v prejednávanej veci je potrebné dôsledne sa zaoberať ako predbežnou otázkou tým, či tu bola povinnosť plniť podľa hmotného práva a rozsah tejto povinnosti má riešiť súd v konaní o návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom pôjde o otázku predbežnú. Ako bolo vyššie naznačené, súd prvej inštancie sa takýmito právnymi úvahami neriadil, a taktiež neaplikoval vo veci judikatúru najvyššieho súdu (7Cdo/85/2013), ako to vyplýva z aktuálneho rozhodnutia najvyššieho súdu v prejednávanej veci. V tejto súvislosti, vychádzajúc z nesprávneho právneho posúdenia veci, nebral súd prvej inštancie do úvahy námietky žalobcu, že nároky, ktoré boli pôvodne prisúdené žalovanému, boli sporné a ich dôvodnosť žalobca nikdy neuznal. Na základe uvedeného možno konštatovať, že v dôsledku tohto nesprávneho právneho posúdenia súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav a jeho rozhodnutie vo svetle právneho názoru najvyššieho súdu nemožno považovať za vecne správne. Preto postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP). V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie dôsledne vychádzať z rozhodnutia dovolacieho súdu - Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/85/2013 a ako predbežnou otázkou sa zaoberať otázkou povinnosti plniť podľa hmotného práva, ako aj otázkou rozsahu tejto povinnosti, teda otázkami, ktoré boli pôvodne nastolené medzi sporovými stranami v predchádzajúcom konaní (9Cb/138/2006 Okresného súdu Vranov nad Topľou a 4Cob/26/2010 Krajského súdu v Prešove). Ako totiž vyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania, rozhodnutie odvolacieho súdu bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MOBdo/8/2011 z 31.5.2012. V tejto súvislosti si súd prvej inštancie pripojí spis 9Cb/138/2006 Okresného súdu Vranov nad Topľou a dôsledne sa s ním oboznámi. Až po takto vykonanom dokazovaní a právnych úvahách bude možné vo veci zákonne rozhodnúť. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

8. Na základe vyššie uvedeného a v zmysle pokynov KS Prešov, súd vec opätovne prejednal.

9. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom, listinnými dôkazmi a to pripojeným spisom tunajšieho súdu sp.zn. 9Cb/138/2006, výpisom z účtu žalobcu na čl.15-16, listom JUDr. Miloša Kaščáka z 08.11.2010, rozsudkom sp.zn. 4MOBdo 8/2011, výpisom z obchodného registra žalovaného, rozsudkom OS Vranov n/T 8Cb/2/2007, návrhom žalovaného zo dňa 30.07.2013, vyjadrením BÚB Banky, a.s. zo dňa 16.02.2015, listom JUDr. Miloša Kaščáka zo dňa 20.03.2015, vyjadrením žalobcu zo dňa 09.04.2015, zo dňa 16.04.2015, plnou mocou na čl. 122, uznesením sp.zn. 9Cb/138/2006, listom spoločnosti Byterm, s.r.o. zo dňa 14.06.2016, vyjadrením žalobcu zo dňa 23.02.2017, vyjadrením žalovaného zo dňa 22.05.2017, vyjadrením spoločnosti Byterm na čl. 189, spisom tun. súdu sp.zn. 8Cb/2/2007, doplnený dokazovaním a to písomným vyjadrením žalobcu z 04.09.2020 s prílohami, vyjadreniami žalovaného.

10. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav vecí:

11. Zo spisu 9Cb /138/2006 vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu vo Vranove nad Topľou zo dňa 24.02.2010 bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému sumu 7.966,54 eur s úrokom z omeškania vo výške 11,42% ročne od 28.09.2006 do zaplatenia. Tento rozsudkom bol Krajským súdom v Prešove potvrdený rozsudkom zo dňa 14.09.2010. Následne však uznesením zo dňa 31.05.2012 NS SR rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 4Cob/26/2010-324 zo dňa 14.09.2010 v časti výroku ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o povinnosti žalovaného v1.rade zaplatiť žalobcovi sumu 7966,54 eur s úrokom z omeškania 11,42% od 28.09.2016 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Z obsahu spisu vyplýva, že konanie je už právoplatne skončené. Dňa 28.11.2017 bolo vo veci rozhodnuté, tak že žaloba žalobcu spoločnosti Byterm, s.r.o. po zmene I.M. GROUP-spol s r.o. bola zamietnutá. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 06.02.2018.

12. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že ohľadom dôvodov zamietnutia žaloby žalobcu, bolo konštatované, že súd posúdil nárok žalobcu, ktorý je predmetom tohto konania, ako náhradu škody z nasledovných dôvodov. Súd vychádzal zo spôsobu výpočtu žalovanej sumy a jej výsledku. Žalobca v odôvodnení žaloby dlžnú sumu 7.966,54 eur vypočítal, ako mesačný príjem žalobcu, za 500 prípojok

- 70,-Sk, čo predstavuje sumu 35.000,-Sk a za 500 prípojok po 10,-Sk - 5.000,-Sk, čo spolu mesačne predstavuje sume 40.000,-Sk, násobene 6 mesiacmi, za prvý polrok 2002, čo spolu predstavuje odmenu vo výške 240.000,-Sk to je 7.966,54 eur a to podľa bodu 3 zmluvy. Výpočet uplatneného nároku zodpovedá ušlej odplate za prvý polrok 2002. Ďalším dôvodom na základe, ktorého súd posúdil, že žalovaný nárok je žalovaný z titulu škody a nie z titulu zmluvnej pokuty, vyplýva aj zo samotnej citácie zmluvnej pokuty, ako je to uvedené v ods. 6 zmluvy zo dňa 6.2.2011, kde je uvedené, že výška zmluvnej pokuty je stanovená, ako 24-násobok paušálnej mesačnej sumy vypočítanej podľa článku 3 bodu 1 tejto zmluvy, spolu za všetky bytové prípojky, so stavom ku dňu podpísania tejto zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že spôsob výpočtu zmluvnej pokuty mal byť iný, ako 24-násobok paušálnej mesačnej sumy za bytové jednotky ku dňu podpísania zmluvy. Spôsob výpočtu žalovaného nároku je odlišný, od spôsobu výpočtu dohodnutej zmluvnej pokuty. Súd považuje za potrebné uviesť, že zmluvná pokuta v zmluve bola dohodnutá, ak sa zmarí účasť zmluvy, tejto zmluvy, ktorej je prevádzkovanie TKR alebo akýmkoľvek spôsobom znemožní prevádzkovateľovi vykonať dohodnuté činnosti, resp. vo vykonávaní pokračovať. Z uvedeného vyplýva, že základný účel zmluvy bol zmarený v priebehu roku 2001 s tým, že tento účel zmluvy nebol obnovený, ani do výpovede zmluvy. To znamená, že od roku 2001, teda od začiatku, ako to tvrdili strany, až do ukončenia platnosti zmluvy, zmluva bola porušená. Zmluvná pokuta mohla byť uplatnená, ak došlo k znemožneniu prevádzkovania TKR a nie za každý deň, resp. po stav nemožnosti vykonávania dohodnutej činnosti. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že dňa 6.2.2001 pôvodný žalobca a žalovaný uzavrel zmluvu o zabezpečení prevádzky TKR. Touto zmluvou sa v súlade s ust. § 269 ods. 2 Obchodného zmluvné strany dohodli na predmete zmluvy, ktorou je prevádzkovanie TKR, bytovej prípojky, televízneho káblového rozvodu na Sídl. Juh a na ulici Mlynskej, mesta Vranov n.T.. Žalovaný sa v zmysle článku 3, bod 1 zmluvy zaviazal, ako objednávateľ zaplatiť pôvodnému žalobcovi, ako prevádzkovateľovi za poskytnuté služby paušálnu cenu a to za každú bytovú jednotku so základnou ponukou programov v sume 10,-Sk za jeden mesiac a za každú bytovú prípojku s rozšírenou ponukou programov sumu 70,-Sk za jeden mesiac. Predmetná zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú, bola platná, ako bolo zistené v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 8Cb/226/2003 táto zmluva zanikla až výpoveďou žalovaného zo dňa 1.3.2004. Žalobca si v konaní uplatnil právo na náhradu škody. Podľa ust. § 373 Obchodného zákonníka, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný uhradiť škodu, kým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinnosti bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť. Podľa ust. § 378 Obchodného zákonníka, škoda sa nahrádza v peniazoch, pričom podľa ust. § 379 zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, nenahrádza sa skutočná škoda, nahrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Z vykonaného dokazovania je nesporné, že pôvodnému žalobcovi bolo po 1.7.2011 znemožnené prevádzkovanie televíznych káblových rozvodov, teda došlo k porušeniu zmluvnej povinnosti o zabezpečení prevádzky televíznych káblových rozvodov žalobcovi. Žalovaný poukázal na ust. § 545 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že veriteľ nie je oprávnený požadovať náhradu škody spôsobenej porušením povinnosti, na ktorú sa vzťahuje škoda, ak z dojednaní účastníkov zmluvnej pokuty, nevyplýva niečo iné. Veriteľ je oprávnený domáhať sa náhrady škody presahujúcu zmluvnú pokutu, len ak je to medzi účastníkmi dohodnuté. Najvyšší súd v uznesení 4MObdo/8/2011 uviedol, že zmluvná pokuta je zmluvou, určená peňažná suma, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi v prípade, ak nesplní svoju zmluvnú povinnosť a to bez ohľadu na to, či veriteľovi vznikla porušením povinností, škoda. Veriteľ je oprávnený požadovať od dlžníka náhradu škody spôsobenú porušením povinnosti zo záväzku zabezpečeného zmluvnou pokutou, ak z dojednaní účastníkov zmluvnej pokute, nevyplýva niečo iné. Keďže z dojednaní zmluvy o prevádzkovaní TKR nevyplýva, že veriteľ je oprávnený požadovať náhradu škody, spôsobenej porušením povinnosti, na ktorú sa vzťahuje zmluvná pokuta a nie je takisto dojednané, že veriteľ je oprávnený domáhať sa náhrady škody presahujúce zmluvnú pokutu, potom žalobca nemôže v konaní požadovať náhradu škody, ak nie sú splnené podmienky podľa ust. § 545 ods. 2 Občianskeho zákonníka, neexistuje dohoda zmluvných strán, že popri zmluvnej pokute, je možné aj požadovať náhradu škody, resp. je možné žiadať náhradu škody presahujúcu výšku zmluvnej pokuty. Ak žalobca podľa nich požaduje zaplata škody podľa ust. § 545 ods. 2 Občianskeho zákonníka, si nedojednal možnosť popri zmluvnej pokute požadovať aj náhradu škody, resp. že je oprávnený domáhať sa náhrady škody presahujúcej zmluvnú pokutu, potom nárok žalobcu na náhradu škody za znemožnenie prevádzkovania TKR v prvom polroku 2002, je nedôvodný. Keďže z uvedeného dokazovania vyplýva, že žalobca nemôže si uplatniť nárok na náhradu škody, súd žalobu zamietol.

13. Pôvodne však bolo podľa obsahu právoplatne rozhodnuté inak. Rozsudkom zo dňa 24.02.200, č.k. 9Cb/138/2006-283 bolo rozhodnuté tak, že mesto Vranov nad Topľou ako žalovaný bol zaviazaný zaplatiť zaplatil žalovanému, spoločnosti BYTERM, s.r.o. sumu 7.966,54 eur s úrokom z omeškania

vo výške 11,42% od 28.09.2006 do zaplataenia a trovy konania vo výške 1.760,85 eur. K zmene došlo, ako je vyššie uvedené, až neskôr.

14. Z výzvy zo dňa 08.11.2010 vyplýva, že právny zástupca spoločnosti BYTERM, s.r.o. vyzval žalobcu o plnenie v zmysle citovaného rozsudku 9Cb/138/20006-283, a to istiny, úrokov z omeškania trov konania na účet č. XXXXXXXX/XXXX, KS 559, VS 5406.

15. Z výpisu z účtu žalobcu na čl. 15-16, aj z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že peniaze v žalovanej sume boli žalobcom žalovanému zaslané aj s odkazom na list právneho zástupcu zo dňa 08.11.2010 L.. U. M., ktorý žiadal súdom priznanú sumu zaslať na účet č. XXXXXXXX/XXXX, KS 559, VS 5406.

16. Z vyjadrenia VÚB, banky, a .s. zo dňa 16.02.2015 vyplýva, že účet č. XXXXXXXX/XXXX vedie na meno L.. U. M..

17. Z výzvy žalobcu zo dňa 25.06.2012 vyplýva, že žalobca vyzval žalovaného na zaplataenie sumy 14034,85 eur pozostávajúcej z istiny v sume 7966,54 eur, úrokov z omeškania v sume 3757,89 eur, trov konania v sume 1790,85 eur a 519,57 eur.

18. Žalobca teda zaslal žalovanému sumu istiny vo výške 7966,54 eur, úroky z omeškania v sume 3757,89 eur, a trovy konania prvého stupňa v sume 1790,85 eur a trovy odvolacieho konania 519,57 eur.

19. Z plnej moci zo dňa 26.06.2006 nachádzajúcej sa v spise 9Cb/138/2006, v spise vyplýva, že spoločnosť BYTERM, s.r.o. splnomocnila L.. U. M.Š. aby žalovaného vo veci 9Cb/138/2006, (v spise 11Cb/58/2012 je plná moc na čl. 122) obhajoval, respektíve vo všetkých veciach ho zastupoval, aby vykonával všetky úkony, prijímal doručované písomnosti, podával návrhy a žiadosti, uzatváral zmiery, uznával uplatnené nároky, vzdával sa nárokov, podával opravné prostriedky a vzdával sa ich, vymáhal nároky, plnenie nárokov prijímal, ich plnenie potvrdzoval, dedičstvo odmietal alebo neodmietal, menoval rozhodcu a uzavieral rozhodcovské zmluvy, to všetko i vtedy keď je podľa právnych predpisov potrebné osobitné splnomocnenie. Toto splnomocnenie dal žalovaný i v rozsahu práva a povinnosti podľa Trestného poriadku, Občianskeho súdneho poriadku.

20. Z obsahu uvedeného plnomocenstva vyplýva, že žalovaná spoločnosť splnomocnila aj L.. U. M. na vymáhanie nárokov a na prijatie nárokov.

21. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že L.. U. M. bol splnomocnený na prijatie plnenia v mene žalovaného v zmysle rozsudku vo veci 9Cb/138/2006, čo asi urobil a plnenie prijal. Uvedené skutočnosti vyplývajú z výpisu z účtu.

22. Vo veci mal pôvodne vypovedať v súvislosti s poukázaním finančnej sumy ako svedok L.. U. M., ktorého pôvodne žalovaný zbavil mlčanlivosti, no neskôr žalovaný svoje stanovisko zmenil a svoje zbavenie mlčanlivosti zrušil.

23. Z vyjadrenia a výpovede štatutárneho zástupcu žalovaného vyplýva, že peniaze neobdržal, nemali zriadený účet a preto im peniaze nemohli poslať na účet. Potvrdil, že L.. M. bola udelená plná moc. Menovaný ich zastupoval až skončenia konania. Uviedol, že vymáhaním dlžnej sumy ho nepoveril.

24. Z písomného vyjadrenia žalovaného zo dňa 22.05.2017 vyplýva, že žalovaný poukázal na rôzne rozhodnutia NS SR týkajúce sa premlčania nároku a vzniku bezdôvodného obohatenia, sp. zn. 3Cdo/124/2002, 7Cdo 85/2013 Uznesenie z 9. apríla 2014 a na to, že k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu nedošlo.

25. Podľa § 451 ods. 1,2 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

26. Podľa § 458 ods. 1 OZ musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

27. Podľa ust. § 22 ods.,12, OZ zástupcom je ten, kto je oprávnený konať za iného v jeho mene. Zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému. Zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie je spôsobilý na právny úkon, o ktorý ide, ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného.

28. Podľa ust. § 23 OZ zastúpenie vzniká na základe zákona alebo rozhodnutia štátneho orgánu (zákonné zastúpenie) alebo na základe dohody o plnomocenstve.

29. Podľa ust. § 31 ods. 1,4 OZ pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia. Ak je potrebné, aby sa právny úkon urobil v písomnej forme, musí sa plnomocenstvo udeliť písomne. Písomne sa musí plnomocenstvo udeliť aj vtedy, ak sa netýka len určitého právneho úkonu.

30. Podľa ust. § 32 ods. 1,2 OZ ak z právneho úkonu nevyplýva, že niekto koná za niekoho iného, platí, že koná vo vlastnom mene. Ak splnomocnenec koná v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať, vzniknú tým práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi. Pokyny dané splnomocnencovi, ktoré nevyplývajú z plnomocenstva, nemajú vplyv na právne účinky konania, ibaže by boli známe osobám, voči ktorým splnomocnenec konal.

31. Podľa ust. § 92 CSP zástupcovi, ktorého si strana zvolila, udelí písomne splnomocnenie buď na celé konanie, alebo len na určité úkony. Splnomocnenie udelené na celé konanie a splnomocnenie udelené advokátovi nemožno obmedziť. Zástupca, ktorému bolo také splnomocnenie udelené, je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť strana.

32. Podľa ust. § 24 OSP účinného 30.6.2016 účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Ak nejde o zastupovanie podľa § 26, môže si účastník zvoliť za zástupcu len fyzickú osobu. V tej istej veci môže mať účastník súčasne len jedného zvoleného zástupcu; to neplatí, ak ide o zastúpenie podľa §25

33. Podľa ust. § 25 ods. 1,2 OSP účinného do 30.06.2016 ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta. Plnomocenstvo udelené advokátovi nemožno obmedziť. Advokát je povinný účelne využívať všetky zákonom pripustené prostriedky a spôsoby poskytovania právnej pomoci účastníkovi, ktorého zastupuje.

34. Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným záväzkovým právnym vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti. Na základe tohto právneho vzťahu vzniká právo požadovať poskytnuté plnenie naspäť a povinnosť takéto plnenie vrátiť. To, či v danom prípade bolo plnenie bezdôvodné závisí od posúdenia všetkých okolností, za ktorých došlo k plneniu. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vydať toto obohatenie tomu na úkor koho bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Právny úprava bezdôvodného obohatenia platí v prvom rade na všetky občianskoprávne vzťahy. Možno hovoriť o vzniku záväzkového vzťahu na základe zákona. Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne pri splnení nasledujúcich predpokladov a to vznik bezdôvodného obohatenia objektívne merateľného v peňažných jednotkách na strane obohateného, k získaniu majetkového prospechu na strane obohateného došlo na základe právnych skutočností, ktoré sú výslovne upravené v zákone, vznik majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, ktorá postihuje inú určitú osobu (oprávnený) pričom táto ujma zodpovedá zmienenému bezdôvodnému obohateniu na strane obohateného a nejde o prípad bezdôvodného obohatenia, keď zákon napriek majetkovému prospechu vznik bezdôvodného obohatenia výslovne neustanovuje.

35. Predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je naplnenie všetkých vyššie uvedených predpokladov. Pre vznik bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 ods. 1 OZ je rozhodujúce to, že došlo k obohateniu určitej osoby na úkor iného a pre toto obohatenie nebol daný právny dôvod (v danom prípade tento právny dôvod bol žalobca bol zaviazaný právoplatným rozhodnutím súdu nahradiť spôsobenú škodu), nie je významná či skutočnosť na základe ktorej sa došlo k bezdôvodnému obohateniu zavinil obohatený alebo nie. Podstatnou je existencia konkrétnej skutkovej podstaty s

ktorou zákonom spája vznik tohto právneho vzťahu. Každý sa môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia len do tej výšky do ktorej bolo bezdôvodné obohatenie získané na jeho úkor .

36. Medzi základné skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia patrí plnenie bez právneho dôvodu, plnenie z neplatného právneho dôvodu, plnenie z právneho dôvodu ktorý odpadol, majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov a bezdôvodné plnenie za iného „ kde ten kto mal plniť , neplnil a ten kto plnil túto povinnosť v skutočnosti nemal. Ak určitý vzťah nemožno posúdiť podľa jednotlivých podmienok bezdôvodného obohatením je potrebné použiť všeobecnú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia aj na prípad výslovne neupravený zákonom. V praxi medzi prípady plnenia bezdôvodného obohatenia sa často zahrňujú aj prípady v ktorých sa plnilo za iného čo mal podľa práva plniť sám, v danom prípade bol žalobca povinný nahradiť spôsobenú škodu . Tieto prípady sú uvedené v druhom vzťahu zakladajúcom nároky z bezdôvodného obohatenia s tým, že rozdiel je v tom, že pri plnení bez právneho dôvodu sa nadobúdajú nové hodnoty a pri plnení za iného dochádza k obohateniu v tom, že sa majetok obohateného nezmenšil. Pri plnení bez právneho dôvodu vzniká nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tomu kto plnil voči tomu komu sa plnilo zatiaľ čo pri plnení za iného vzniká nárok tomu kto plnil voči tomu za koho sa plnilo. Predpokladom vzťahu je to, že medzi tým, kto plnil a tým komu sa plnilo bolo zrejmé, že sa plnenie deje za iného. V danom prípade za danej situácie s prihliadnutím na trestný rozsudok a spáchaný trestný čin nemôže žalobca tvrdiť, že plnil za iného. Na vrátenie poskytnutého plnenia ako bezdôvodného obohatenia je nárok iba vtedy ak ten kto plnil nemal vedomosť o tom že nie je povinný sám plniť alebo že ten komu plní nie je oprávnený plnenie prijať. Plnenie žalobcu smerovalo voči Slovenskej sporiteľni, a.s.. Podstatné pre rozhodnutie je to či prospech z bezdôvodného obohatenia existoval v dobe vzniku tohto obohatenia.

37. V danom prípade požaduje žalobca bezdôvodné obohatenia, žiada sumu 14.034,85 eur, ktorú zaslal žalovanému na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku ktorý bol neskôr zrušený. Podľa názoru žalobcu týmto došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia tým, že odpadol dôvod plnenia, respektíve na plnenie nikdy nemal žalovaný právny nárok, čo vyplýva z odôvodnenia posledného rozsudku vo veci sp.zn. 9Cb/138/2006. V konaní bolo preukázané, že žalobca poskytol plnenie žalovanému na účet jeho právneho zástupcu ktorý ho v konaní 9Cb/138/2006 zastupoval v zmysle ním zaslanej výzvy a udelenú plnú moc v konaní sp.zn. 9Cb/138/2006.

38. Pôvodne sa žalovaný bránil tým, že finančné prostriedky neobdržal, že boli zaslané jeho právnomu zástupcovi a nie jemu. Neskôr poukázal na to, že keďže konanie 9Cb/138/2006 nie je právoplatne skončené, nemohlo preto dôjsť k bezdôvodnému obohateniu.

39. Súd po preskúmaní veci s poukazom na ustálenú judikatúru a odôvodnenie uznesenia NS SR a odôvodnenie rozsudku vo veci 9Cb/138/2006 dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

40. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania plnenie poskytol žalobca na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajského súdu v Prešove v spojení s rozsudkom Okresného súdu vo Vranove n/T z dňa 24.02.200, ktorým súd zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému sumu 14.034,85 eur. Následne uznesením NS SR sp.zn. 4MObdo 8/2011 zo dňa 31.05.2012 bol rozsudok Krajského súdu zrušená a vec bola vrátená na nové rozhodnutie. Ako súd zistil toto konanie 9Cb 138/2006 už je právoplatne skončené , žaloba bola zamietnutá. Teda plnenie na základe pôvodne právoplatného rozsudku odpadlo. Navyše z obsahu spisu sp.zn. 9Cb/138/2006 a odôvodnenia rozsudku vyplýva, že na plnenie nemal žalovaný nikdy právny nárok. Súd sa s týmto názorom stotožňuje.

41. Pri opätovnom prejednaní veci sa žalovaný bránil len tým, že plnenie od žalobcu neobdržal.

42. Súd poukazuje, že v konaní bolo zistené, že žalobca plnil podľa výzvy právneho zástupcu žalovaného v konaní 9Cb/138/2006 zo dňa 08.11.2010 v zmysle vyššie citovaného rozsudku 9Cb/138/2006-283, a to istinu, úroky z omeškania a trovy konania na účet č.XXXXXXX/XXXX, KS 559, VS 5406, ktorý mu uviedol právny zástupca žalovaného v konaní 9Cb/138/2006 L.. U. M. a ktorý mu preukazateľne patril.

43. Z výpisu z účtu žalobcu na čl. 15-16 vyplýva, že peniaze v žalovanej sume boli žalovanému zaslané aj s odkazom na list právneho zástupcu zo dňa 08.11.2010 JUDr. Miloša Kaščáka, ktorý žiadal súdom

priznanú sumu zaslať na účet č. XXXXXXX/XXXX, KS 559, VS 5406. Bolo preukázané, že účet č. XXXXXXX/XXXX bol vedený na meno L.. U. M..

44. Z plnej moci zo dňa 26.06.2006 nachádzajúcej sa v spise 9Cb/138/2006 vyplýva, že spoločnosť BYTERM, s.r.o. splnomocnila L.. U. M.M. na vymáhanie a na prijatie plnenia za žalovaného, teda žalovaný ho splnomocnil aj na vymáhanie nárokov a na prijatie nárokov. Súd mal za to, že L.. M. bol poverený, splnomocnený na prijatie aj plnenia za žalovaného.

45. Preto súd vyjadreniu žalovaného že L.. M. vymáhaním dlžnej sumy žalovaný nepoveril neuveril. Ide o zavádzajúce tvrdenie v snahe vyhnúť sa vráteniu nedôvodne zaslanej sumy aj v súvislosti s tým, že menovaný advokát vo veci ako svedok odmietol vypovedať, pretože ho žalovaný nezbavil mlčanlivosti. Je možné domnievať sa že to bolo účelové. Je absurdné tvrdenie, že žalovaný ako právnická osoba nedisponovala účtom.

46. Celé sa to javí aj nelogické pretože, ak by žalovanému právny zástupca plnenie, ktoré preukázateľne obdržal, nevyplatil, žalovaný by si ho od neho žiadal a vymáhal. Určite by mu ho neponechal. Bolo by nelogické a v rozpore so zákonom o advokácii, aby si právny zástupca ponechal plnenie ktoré obdržal za klienta a že by toto plnenie právny zástupca klientovi nezaslal.

47. Súd poukazuje, že celá obrana žalovaného sa javí ako účelová a zavádzajúca, v snahe vyhnúť sa vráteniu plnenia, ktoré bolo poukázané ako sa ukázalo bez právneho dôvodu, resp. z právneho dôvodu ktorý odpadol. Pôvodné rozhodnutie na podklade ktorého sa plnilo bolo zrušené a ako z obsahu rozsudku vo veci 9Cb/138/2006 vyplýva, na toto plnenie nemal nikdy žalovaný zákonný nárok, ktorý by mu vyplýval z hmotného práva.

48. Súd preto po opätovnom preskúmaní veci zistil, naplnenie predpokladov a skutkových podstát pre vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobcu ohľadom sumy istiny 7966,54 a úrokov 3757,89 eur a trov v sume 1790,86 eur a 519,57 eur, spolu 14034,85 eur tak ako je to vyššie uvedené.

49. Keďže súd dospel k záveru, že k bezdôvodnému obohateniu pokiaľ sa týka vyplatenia istiny 7966,54 a úrokov 3757,89 eur, a trov v sume 1790,86 eur a 519,57 eur, spolu 14.034,85 eur na strane žalobcu došlo, tak ako je to vyššie uvedené súd žalobe ako dôvodnej čo do istiny vyhovel.

50. Žalobca žiadal priznať ešte aj úroky z omeškania od 19.06.2012 do zaplatenia s odkazom na uznesenie zo dňa 14.09.2012, 4Cob/26/201-324, ktoré bolo žalovanému doručené dňa 18.06.2012.

51. Pokiaľ ide o úroky z omeškania súd poukazuje, že žalobca vyzval žalovaného na úhradu výzvou zo dňa 25.06.2012, teda až po doručení vyššie cit. uznesenia, v konaní nijako nepreukázal, kedy výzvu žalovanému doručil. Súd dospel k záveru že k 19.06.2012 odkedy žiadal úroky z omeškania, nemohol byť už v omeškaní.

52. Súd za kvalifikovanú výzvu ktorá bola žalovanému doručená považoval až žalobu, túto si žalovaný prevzal dňa 11.12.2012. Po uplynutí primeranej 3 dňovej lehoty na plnenie sa do omeškania mohol dostať až od 15.12.2012. Preto súd priznal žalobcovi úroky z omeškania až od 15.12.2012 do zaplatenia v zmysle platných predpisov k tomuto dátumu a vo zvyšnej časti ich, ako nedôvodné zamietol.

53. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

54. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

55. Keďže súd žalobe čo do istiny vyhovel žalobca má nárok na náhradu trov konania to v pomere svojho úspechu, t.j. 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde vo Vranov a nad Topľou písomne v dvoch vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 SCP). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť (§ 365 CSP) len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.